

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

ALI BABA și MOȘ NAE
(N. BATZARIA)

POVEȘTI DE AUR

Ilustrații LIVIA RUSZ

ALI BABA și MOȘ NAE
(N. BATZARIA)

POVEȘTI de AUR

REGIS

CUPRINS

Balsamul din vârful stâncii.....	128
Darul zânei.....	137
Diamantul domniței.....	145
.....	155
.....	165
Cavalerul de aur	5
Floarea de pe mormânt.....	13
Ce povestesc Soarele și Vântul.....	23
Pasărea adevărului.....	34
Cântărețul din fundul Rinului.....	47
Cele douăsprezece duminicături de pâine.....	55
Bucle de aur	64
Cutia dorințelor	70
Fata răpită de sirene.....	80
Crizantema de aur	87
Copilul prințesei Savitri.....	94
Limba mușilor	102
Palatul norocului	110
Orașul împietrit.....	119

Balaurul din vârful stâncii.....	128
Darul zânei.....	137
Respect pentru oameni și cărți	
Diamantul domniței.....	145
Mâna neagră.....	155
Cristina din pădure	165

POVESTI DE AUR

REGIS

CAVALERUL DE AUR

Poveste din Pădurea Neagră

Conrad, fiul contelui de Breitau, din Pădurea Neagră, fusese odată bogat și puternic, dar pe urmă a fost săracit și slăbit din pricina multelor războaie ce le-a avut cu dușmanii. Aceștia năvăliseră în țară, ca să treacă în partea cealaltă a Rinului și, intrând în Franța, să pustiască orașele bogate din Alsacia și Lorena.

Sărmanului Conrad nu-i rămăsese din întreaga avere decât o mărtoagă, o sabie ruptă și o lance puțin solidă. Îmbrăcămintea sa de război, odinioară strălucitoare și tivită toată cu aur, era acum numai zdrențe, așa încât ceilalți cavaleri îl disprețuiau și nu vroiau să-l primească nici la jocurile lor, nici în oastea care mergea la război. Și adevărul este că bietul Conrad ajunsese în acest hal de sărăcie numai din pricină că își apăraseră țara împotriva năvălitorilor.

Într-una din zile se primi vestea că dușmanii,

trecând din nou Dunărea, înaintau spre Pădurea Neagră, ca să înceapă iar jafurile și măcelurile.

Împăratul Germaniei chemă pe toți nobilii cu trupele lor, ca să alcătuiască oaste mare și să se împotrivescă sălbaticilor năvălitori. Atunci Conrad își luă lancea, sabia și porni călare pe calul său, așa de slab că-i numărai oasele. Când îl văzură ceilalți nobili, începură toți să râdă și să-și bată joc de dânsul.

— La ce mai vine și zdrențarosul acesta? își ziceau ei. Dacă împăratul nostru n-ar avea decât astfel de oșteni, ar face mai bine să fugă departe, înainte de a sosi dușmanul.

Împăratul însuși fu tare supărat, când îl văzu pe Conrad.

— Să fie alungat de aici, porunci el, nebunul acesta, care este o rușine pentru oastea mea. Dacă l-ar vedea vrăjmașii, ar simți mare dispreț pentru mine, că am soldați ca niște cerșetori și ar prinde mult mai mult curaj.

Însă tocmai când această poruncă era să fie îndeplinită, străinii se iviră pe neașteptate pe țărmurile Rinului. Nimeni nu se mai gândi la Conrad, deoarece trebuiau să se pregătească de luptă. Conrad rămase, așadar, în mijlocul oștenilor.

Năvălitorii, al căror număr sporea mereu, ucisă o mulțime mare de nobili și de soldați. Împăratul se gândea să fugă cu ce-i mai rămăsese din oaste, când pe neașteptate se zări venind un războinic îmbrăcat în

zale de aur și călare pe un armăsar alb ca zăpada. Cu sabia sa care strălucea ca o rază de soare, făcu prăpăd printre gloatele vrăjmașe, și învioră curajul oastei împăratului.

Înspăimântați la vederea acestui cavaler, pe care îl credeau ca o făptură de nebiruit, dușmanii fugiră în mare neorânduială, părăsind toată prada ce făcuseră până atunci, părăsind corturile și căruțele lor și lăsând un mare număr de morți pe câmpul de luptă.

După această biruință neașteptată, împăratul strânse pe nobili și pe ofițeri și-i întrebă:

— Oare cine este acest războinic în zale de aur, care s-a bătut cu atâta vitejie și ne-a scăpat de la o înfrângere rușinoasă? Vreau să-i mulțumesc și să-i dau răsplata vrednică de fapta sa.

Nimeni n-a putut da vreo veste despre războinicul misterios și în zadar a fost căutat în toată oștirea. După trecere de câțva timp, nimeni nu se mai gândea la el și părea că țara o să aibă acum parte de vremuri liniștite, când năvălitorii, înfuriați de înfrângerea suferită, veniră din nou cu oștiri mult mai numeroase și prădară orașele, castelele și tot ținutul de-a lungul Rinului. Împăratul chemă din nou toată oastea și pe nobilii din împărăție.

Și iată, Conrad de Breitu veni din nou călare pe mârtoaga sa și cu armele sale pe jumătate rupte. Cu toții și-au bătut joc de el, iar împăratul vroia să-l arunce la închisoare.

— Este, zise el, îngăduit unui cavaler să vie la război în halul acesta? E o rușine să-l primesc în rândurile oștirii mele. Dușmanii au să creadă că sunt așa de slab, încât am nevoie și de un nenorocit care vine cu o sabie ruginită și cu o lance ruptă. Să fie pus în lanțuri!

Însă năvala neașteptată a vrăjmașului l-a scăpat pe nenorocitul Conrad de a se vedea pus în lanțuri și aruncat în închisoare.

Covârșite de numărul dușmanilor, oștirile împărătești au început să fugă în toate părțile, când iată că se ivi pe neașteptate războinicul misterios călare pe calul său alb. Smulse din teacă lunga sa sabie, făcând

cu fiecare lovitură un adevărat prăpăd în rândurile dușmane. Aceștia strigau îngroziți: „Cavalerul de aur! Cavalerul de aur!”

Fugiră spre Pădurea Neagră, pe când oastea împăratului, prinzând curaj la vederea minunatului cavaler, se porni să-i urmărească, fără să le dea o clipă de răgaz. În chipul acesta biruința împăratului a fost desăvârșită.

Împăratul văzuse din vârful unui turn din apropiere purtarea vitejească a cavalerului de aur.

— Vreau să-l cunosc! strigă el. Înconjurați-l, puneți mâna pe el și aduceți-l la mine. Vreau să știu cine e viteazul care mi-a scăpat de două ori împărăția.

Cavalerii cei mai curajoși din jurul împăratului se repeziră spre cavalerul de aur, dar acesta, dând calului său pînteni, rupse rîndurile lor și fugi, făcându-se nevăzut. Totuși una din mînușile sale căzu pe pămînt; cavalerii o luară și o duseră împăratului.

Împăratul, supărat că n-a putut să cunoască pe cavalerul cel atît de viteaz, se întoarse în cetatea sa de scaun, Friburg, și de acolo dete de veste în toată țara că dă pe fiică-sa de soție aceluia căruia i se va potrivi mînușa găsită.

Au venit din toate părțile voievozi și cavaleri bogați, chipeși, vestiți, doritori de a lua în căsătorie pe fiica împăratului. Cu toții se măguleau cu nădejdea că mînușa li s-ar potrivi, dar această nădejde a fost zadarnică; niciunul dintr-înșii n-a putut băga măcar degetul cel mare în mînușa cavalerului de aur.

Și iată că veni și sărmanul cavaler Conrad de Breittau. Paznicii de la palat nici nu vroiau să-l lase să intre, iar împăratul nu mai putea de supărare.

— Ce, strigă el, zdrențărosul acesta îndrăznește să se gîndească să ia în căsătorie pe fiică-mea și vrea să ne facă să credem că el ar fi cavalerul de aur? Nenorocitul de el n-avea decît o mârțoagă și arme care nu foloseau nici cît o coadă de măturoi.

Cu toate acestea domnița se rugă de împărat să-l primească și pe Conrad. Sub îmbrăcămintea sărăcăcioasă a lui Conrad ea băgase de seamă că se ascunde un adevărat viteaz.

